

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 537

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 1 august 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 505 din 15 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	2-4	754. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Serviciului Român de Informații pe anul 2012 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012	14
Decizia nr. 560 din 29 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport	4-6	755. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Regularizarea râului Olteț în zona orașului Balș, județul Olt”	14-15
Decizia nr. 638 din 14 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) sintagma „orice altă persoană juridică de drept public” din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	6-9	759. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pe anul 2012 cu sumele necesare reprezentării României de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului în fața Curții de Arbitraj Internațional a Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012	15
Decizia nr. 639 din 14 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	9-11	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
★		763/307. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind modificarea Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.723/950/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2012 a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2011—2012, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.389/2010	16
Opinie separată	11-12		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
751. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 55/2008 pentru aprobarea Programului strategic privind supravegherea, controlul și eradicarea turbării la vulpe în România	13		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 505**

din 15 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.849/280/2011 al Judecătoriai Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 906D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor constată doar încălcarea drepturilor consumatorilor și că procesul-verbal este supus controlului instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.849/280/2011, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției întemeiat pe încălcarea prevederilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul de lege criticat permite reprezentanților împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor să judece în fond, asemenea unei instanțe extraordinare, asupra nerespectării unor clauze contractuale și să aplice sancțiuni. Acesta echivalează cu pronunțarea asupra răspunderii civile contractuale, atribuit exclusiv al instanțelor de judecată. Or, potrivit art. 11—13 din Legea nr. 193/2000, precum și art. 4.4.5. din „Procedura-cadru de control al conformității

produselor și serviciilor destinate consumatorilor”, reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor aveau obligația doar să constate existența sau inexistența unei clauze abuzive.

Interpretarea de către reprezentanții autorității menționate a clauzelor contractuale în sensul constatării nelegalității lor, urmată de aplicarea unei sancțiuni, anterior pronunțării unei instanțe de judecată, încalcă prevederile paragrafului 2 al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la prezumția de nevinovăție. Aceasta, deoarece contravenția pretins săvârșită de autorul excepției poate fi caracterizată drept o „acuzatie în materie penală”, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sancțiunea instituită având caracter preventiv și represiv, în acest sens fiind și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 octombrie 2007 pronunțată în Cauza *Anghe/ împotriva României*.

Judecătoria Pitești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 este un act normativ adoptat în concordanță cu legislația europeană ale cărei dispoziții au caracter de protecție împotriva unor practici abuzive, acestea fiind adecvate poziției specifice a consumatorilor în raporturile cu producătorii și comercianții. Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor este un organ de specialitate al administrației publice centrale, care, în realizarea atribuțiilor sale, efectuează controale la operatorii economici privind respectarea dispozițiilor legale referitoare la protecția consumatorilor, constată săvârșirea de fapte contravenționale și aplică sancțiunile prevăzute de lege. În speță, inspectorii Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nu au făcut aprecieri cu privire la clauzele contractului încheiat între părți, ci au constatat o încălcare a unui drept al consumatorului, încălcare ce constituie contravenție, astfel încât nu poate fi reținută atingerea adusă prevederilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă prin raportare la prevederile art. 126 alin. (1) și (5) din Constituție, deoarece aspectele criticate de autorul excepției privesc aplicarea legii, și neîntemeiată prin raportare la dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală pentru motivele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 1.096 din 8 septembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează prevederile art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, având următorul cuprins: „*Operatorii economici sunt obligați: [...] c) prestatorii de servicii: [...] — să respecte condițiile prescrise sau declarate, precum și clauzele prevăzute în contracte;*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești și alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare, precum și prevederile art. 6 paragraful 2 privind prezumția de nevinovăție din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

I. Având în vedere motivarea excepției, Curtea urmează să analizeze textul de lege criticat și în coroborare cu dispozițiile art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, cu modificările aduse prin art. II pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, potrivit căruia: „(1) *Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]*

c) încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a)—f), h) și i), art. 11 și art. 14, cu amenda contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei;”.

II. Curtea observă că prin Decizia nr. 252 din 15 martie 2012*), nepublicată la data soluționării prezentei excepții, răspunzând unor critici similare, a analizat natura juridică, atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, reținând, în esență, următoarele:

1. Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului, potrivit art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea/reorganizarea sau funcționarea, după caz, a unor ministere, organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 9 ianuarie 2001, ce coordonează și realizează politica acestuia în domeniul protecției consumatorilor.

Cu privire la atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, Curtea a constatat că acestea sunt stabilite, potrivit art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, prin Hotărârea Guvernului nr. 882/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 30 august 2010.

Curtea a observat, din modul de reglementare a naturii juridice și atribuțiilor Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, preocuparea statului de a proteja interesele consumatorilor împotriva unor practici incorecte promovate de operatorii economici, având în vedere raportul disproporționat de resurse și forță economică existent între aceștia, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 881 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 25 august 2011.

Curtea a reținut că, potrivit art. 135 alin. (2) lit. f) din Legea fundamentală, statul trebuie să asigure crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, astfel încât atribuirea competențelor de protecție a consumatorilor unei autorități publice să vină în realizarea acestei obligații a statului înscrise în Legea fundamentală.

Curtea a mai constatat că în materia protecției consumatorului statul român a transpus prevederile Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului („Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului”), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. 364 din 9 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

2. Curtea a constatat că în exercitarea atribuțiilor reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor fac o apreciere cu privire la redactarea clauzelor contractuale, deoarece altfel nu ar putea constata săvârșirea unei contravenții și întocmi procesul-verbal prin care aceasta este sancționată. Această apreciere însă nu are valoarea unei judecări a cauzei sau a unei încălcări a prezumției de nevinovăție, deoarece autorul poate formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției și ataca cu recurs sentința prin care plângerea sa este respinsă în fața unor instanțe independente și imparțiale, respectiv judecătoria și tribunalul, cu respectarea principiului accesului liber la justiție și a prezumției de nevinovăție.

Prin Decizia nr. 197 din 13 mai 2003 și Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că acela care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată, în exercitarea rolului său activ, obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, contravențiile fiind calificate, de principiu, drept „*acuzatii în materie penală*”, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și intrând sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Čanády împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Štefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics s.r.l. împotriva Italiei*, paragraful 58, a reținut următoarele: dacă încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie subliniat totuși că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție.

*) Decizia nr. 252 din 15 martie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2012.

3. Cu privire la critica privind încălcarea art. 126 alin. (1) și (5) din Constituție, Curtea a reținut, în final, că întocmirea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu are semnificația unei judecări a faptei, competențele atribuite de lege reprezentanților împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nefiind similare celor la care Curtea a făcut referire în jurisprudența sa, respectiv în Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, prin care a calificat jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului ca o

jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită ca fiind aceea a instanțelor extraordinare.

Celelalte critici privind modul în care reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor au stabilit temeiul legal al procesului-verbal reprezintă aspecte supuse cenzurii instanței ce judecă cauza, excedând controlului Curții Constituționale.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.849/280/2011 al Judecătorei Pitești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 560

din 29 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 131/33/2011. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 629D/2011.

La apelul nominal răspunde Graziela Vâjială, președintele Agenției Naționale Anti-Doping. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul președintelui Agenției Naționale Anti-Doping, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile de lege criticate respectă prevederile cuprinse în Codul Mondial Anti-Doping, existând, totodată, obligația armonizării legii interne cu dispozițiile internaționale în domeniu. În final, arată că, după parcurgerea tuturor căilor de atac astfel cum acestea sunt prevăzute de dispozițiile de lege criticate, persoana interesată se poate adresa instanței civile naționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 131/33/2011, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind**

prevenirea și combaterea dopajului în sport, excepție ridicată, din oficiu, de către instanța de judecată într-o cauză ce are ca obiect anularea unui act administrativ.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, se arată următoarele:

Dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale din perspectiva prevederilor art. 20, 21, 124 și 126 din Constituție. Art. 21 din Constituție precizează că accesul la justiție este liber, iar potrivit art. 124, justiția se desfășoară în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți. Potrivit art. 126 din Legea fundamentală, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

Dispozițiile de lege criticate prevăd că deciziile Comisiei de apel pot fi contestate la Curtea de arbitraj sportiv de la Lausanne. Potrivit dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă prin aceiași termeni. În redactarea conținutului art. 61 din Legea nr. 227/2006, legiuitorul a optat pentru aceeași formă afirmativă a verbului utilizat la timpul prezent ca și în situațiile în care a înțeles să reglementeze competența materială a instanțelor judecătorești în Codul de procedură civilă. De aici instanța de judecată concluzionează, referindu-se la competența organului jurisdicțional chemat să soluționeze o contestație formulată împotriva unei decizii emise de Comisia de apel, că legiuitorul a accentuat caracterul imperativ al normei precizând, totodată, că asemenea acțiuni se pot deduce judecării doar înaintea Curții de arbitraj sportiv de la Lausanne.

Însă acest organ jurisdicțional nu poate fi asimilat noțiunii de instanță națională, după cum nu poate fi asimilat nici noțiunii de jurisdicție specială administrativă, deoarece obligația care revine Guvernului în temeiul dispozițiilor art. IV din Legea nr. 260/2007 nu a fost îndeplinită. Cât timp Constituția conține dispoziții mai favorabile, garantând accesul liber la justiție și desfășurarea justiției prin instanțe judecătorești a căror competență este determinată prin legi organice, procedura de judecată fiind prevăzută numai de legea internă, dispozițiile art. 61 din Legea nr. 227/2006 apar ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 21, 124 și 126 din Constituție. Din modul de redactare rezultă că acest tip de litigii a fost deferit unei jurisdicții internaționale din dorința de a se răspunde exigențelor de punere în aplicare a Codului Mondial Anti-Doping. Urmărirea acestui obiectiv nu poate avea însă legitimitatea dorită atâta timp cât prin Legea fundamentală s-a garantat accesul liber la justiție în fața instanțelor naționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că legiuitorul poate institui reguli speciale destinate soluționării mai rapide a unor categorii de litigii, care să decongestioneze instanțele judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, fără a îngreuna accesul liber la justiție pentru cei interesați. Astfel, prevederile criticate nu sunt de natură a aduce atingere principiului constituțional al liberului acces la justiție, cel interesat fiind în măsură să atace deciziile comisiei în fața instanțelor judecătorești, conform dreptului comun. De altfel, acest aspect rezultă și din sintagma „pot fi contestate”, dispozițiile vizate constituind o alternativă oferită contestatarului și nu o piedică în exercitarea dreptului de sesizare a instanței judecătorești în condițiile legii. În final, se precizează că în cauză nu se pune problema neconstituționalității dispozițiilor criticate, ci este vorba de o problemă strict de interpretare și aplicare a acestora, în raport cu situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului arată că nicio dispoziție a actului normativ criticat nu obligă persoanele interesate să opteze pentru declanșarea procedurii instituite de Legea nr. 227/2006 și nici nu le împiedică pe acestea de a sesiza direct instanța de judecată, în condițiile dreptului comun. În continuare se arată că motivele invocate privesc, în esență, modul de interpretare și de aplicare a legii aplicabile speței, precum și aspecte ce țin de stabilirea și verificarea competenței instanței de judecată, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale prevăzute de lege.

Interpretarea unui text legal în procesul de aplicare a legii, precum și verificarea competenței generale, materiale și teritoriale, constituie atributul instanței de judecată investită cu soluționarea cauzei, respectiv al instanțelor de control judiciar.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 25 ianuarie 2011, cu următorul conținut: „*Deciziile Comisiei de apel pot fi contestate la Curtea de arbitraj sportiv de la Lausanne, în termen de 21 de zile de la data comunicării.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 124 referitor la desfășurarea justiției și art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că accesul liber la justiție nu este absolut, ci poate implica limitări, cât timp acestea sunt rezonabile și proporționale cu scopul urmărit.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Goldor împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, că dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept. Totodată, prin Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, Curtea a reținut că acest drept cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, reglementare ce poate varia în timp și spațiu, însă în funcție de „resursele comunităților și nevoile indivizilor.” În elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere.

Referitor la procedura arbitrală, Curtea, prin Decizia nr. 203 din 7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 24 martie 2006, a statuat că arbitrajul constituie o excepție de la principiul potrivit căruia desfășurarea justiției se realizează prin instanțele judecătorești și reprezintă acel mecanism juridic eficient, menit să asigure o judecată imparțială, mai rapidă și mai puțin formală, confidențială, finalizată prin hotărâri susceptibile de executare silită.

Mai mult, Curtea constată că România a acceptat prin Legea nr. 367/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 9 octombrie 2006, Convenția internațională împotriva dopajului în sport, adoptată în cadrul Conferinței Generale a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, la Paris la 19 octombrie 2005. Codul Mondial Anti-Doping reprezintă parte integrantă din această convenție.

Astfel, în Partea I din Codul Mondial Anti-Doping, prin art. 13 se dispune expres asupra competenței Curții de Arbitraj Sportiv de la Lausanne în cazurile privind dopajul în sport.

Curtea constată că, în domeniul dopajului în sport, Curtea de arbitraj sportiv de la Lausanne funcționează ca o instanță disciplinară, în special după adoptarea Codului Mondial Anti-Doping, care, în acest caz, conferă competență directă acestei instanțe.

Astfel, Curtea constată că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20, 21, 124 și 126.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 131/33/2011.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 638

din 14 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1)

sintagma „orice altă persoană juridică de drept public” din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție invocată de Ana Israelian, Aram Israelian, Roxana Dorin Israelian, Eduardo Israelian, Ruben Ervin Israelian, Nora Hilda Israelian, Rosa Nora Israelian și Nelida Viviana Israelian în Dosarul nr. 26.968/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 522D/2012.

La apelul nominal răspunde partea Arhiepiscopia Bucureștilor, prin consilier juridic Paul Chiru și inspector juridic Valentin Niculae, cu delegație la dosar. Lipsesc autorii excepției, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, consilier juridic Paul Chiru, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 307 din 14 iunie 2005 și nr. 1.105 din 8 septembrie 2009.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 46 din Legea nr. 247/2005, nu conțin niciun element de noutate față de redactarea inițială a textului de lege, sub aspectul persoanei juridice împotriva căreia se poate îndrepta notificarea în vederea restituirii imobilelor deținute de către aceasta, iar, pe de altă parte, întreaga procedură de restituire a imobilelor care fac obiectul de reglementare al Legii nr. 10/2001 este supusă controlului instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 26.968/3/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție invocată de Ana Israelian, Aram Israelian, Roxana Dorin Israelian, Eduardo Israelian, Ruben Ervin Israelian, Nora Hilda Israelian, Rosa Nora Israelian și Nelida Viviana Israelian într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii referitoare la obligarea la restituirea în natură a unui imobil — teren, în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 46 din Legea nr. 247/2005, creează o inegalitate de tratament juridic între persoanele îndreptățite la restituirea în natură a imobilelor — terenuri și construcții — care constituie obiectul de reglementare al acestui act normativ. Astfel, se susține că, în forma inițială a textului de lege criticat, sintagma „orice altă persoană juridică” deținătoare a imobilelor ce fac obiectul acestui act normativ includea și persoanele juridice de drept privat. După modificarea textului de lege criticat, prin art. I pct. 46 din Legea nr. 247/2005, categoria persoanelor juridice deținătoare, altele decât cele enumerate exemplificativ în cuprinsul textului de lege criticat, se referă doar la persoane juridice de drept public. Astfel, în opinia autorilor excepției, rezultă o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, în funcție de momentul soluționării notificării, înainte sau după modificarea textului de lege criticat.

Pe de altă parte, textul de lege criticat creează o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire, discriminare generată de situația juridică a imobilului a cărui restituire se cere. Astfel, potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, dacă imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, persoana îndreptățită are dreptul numai la măsuri reparatorii prin echivalent; în mod similar, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, în situația imobilelor preluate cu titlu valabil, evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate, altele decât cele prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2) din același act normativ, persoanele îndreptățite au dreptul la despăgubiri în condițiile legii speciale. Dimpotrivă, susțin autorii excepției, potrivit textului de lege criticat, în situația în care imobilul a cărui restituire se cere se află în patrimoniul unei persoane juridice de drept privat, persoana îndreptățită nu mai poate beneficia de restituirea în natură a acestuia, nici de alte măsuri reparatorii, ceea ce contravine principiului constituțional al garantării și ocrotirii dreptului de proprietate privată și a proprietății private.

Se mai arată că dreptul de proprietate asupra imobilelor preluate în mod abuziv, astfel cum a fost recunoscut prin dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, reprezintă un „bun actual”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 24 septembrie 2002, pronunțată în Cauza *Posti și Rahko împotriva Finlandei*.

Se mai susține că textul de lege criticat produce efecte retroactive, deoarece, excluzând persoanele juridice de drept privat din sfera entităților juridice obligate la restituire, modifică un raport juridic trecut, și anume cel izvorât ca urmare a depunerii notificării în vederea restituirii unui imobil preluat în mod abuziv de către stat.

De asemenea, textul de lege criticat încalcă dreptul constituțional la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din perspectiva lipsei de independență a instanței de judecată, care este obligată să aplice un act normativ cu efecte retroactive, emis de către stat cu scopul influențării litigiului în favoarea sa. În egală măsură, este încălcat și dreptul de acces la un tribunal, reglementat de art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, prin eliminarea posibilității obținerii restituirii unui imobil de către o persoană juridică de drept privat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă consideră că prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 46 din Legea nr. 247/2005, nu sunt retroactive, dat fiind faptul că nu conțin niciun element novator față de reglementarea inițială. În acest sens, arată că, potrivit art. 20.1 din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 498/2003, sintagma „orice altă persoană juridică” vizează entități de drept public, precum ministere, prefecturi, Agenția Domeniilor Statului și altele asemenea. Se apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, ci reglementează cerințele legale pentru exercitarea unui drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege este constituțional, invocând în acest sens punctul său de vedere exprimat în Decizia Curții Constituționale nr. 1.493 din 10 noiembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. I alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Analizând motivarea excepției, Curtea constată că autorii acesteia critică doar alineatul (1) al art. 21, mai precis sintagma „orice altă persoană juridică de drept public”, astfel încât Curtea urmează să se pronunțe asupra acestui text de lege.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(1) *Imobilele — terenuri și construcții — preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.*”

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 44 alin. (1), (2) și (3) referitor la dreptul de proprietate privată și la expropriere.

De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 instituie, pe de o parte, obligativitatea de a restitui numai în natură imobilele — terenuri și construcții care fac obiectul de reglementare al Legii nr. 10/2001, iar, pe de altă parte, condiționează restituirea în natură de împrejurarea ca statul să fie acționar sau asociat majoritar al unității ce deține imobilul respectiv sau, potrivit art. 21 alin. (2) din lege, în cazul când statul este asociat sau acționar minoritar, valoarea acțiunilor sau părților sociale deținute să fie mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului.

Autorii excepției critică prevederile art. 21 alin. (1) din acest act normativ, mai precis sintagma „*orice altă persoană de drept public*”, arătând că, în redactarea inițială a textului de lege, anterioară modificării prin art. I pct. 46 din Legea nr. 247/2005, legiuitorul nu făcea distincția între persoanele juridice de drept public și cele de drept privat, deținătoare ale imobilelor în privința cărora se solicită restituirea în natură, iar notificările pentru restituirea unor astfel de imobile se puteau adresa împotriva „oricăror persoane juridice”.

Analizând aceste prevederi legale, coroborate cu cele cuprinse în art. 21.1 din Normele metodologice din 7 martie 2007 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 3 aprilie 2007, Curtea constată însă că, prin sintagma „*orice alte persoane juridice*”, legiuitorul a avut în vedere doar persoanele juridice de drept public deținătoare ale unor imobile ce fac obiect de reglementare al actului normativ criticat și cărora le incumbă obligația de restituire în natură a acestor imobile.

Astfel, potrivit art. 21.1 lit. d) din Normele metodologice din 7 martie 2007, când restituirea în natură este posibilă, această măsură este obligatorie atunci când unitatea deținătoare este o regie autonomă, societate sau companie națională, societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale ori locale este acționar sau asociat majoritar ori o

organizație cooperatistă sau orice altă persoană juridică de drept public (entități de drept public — ministere, prefecturi, Agenția Domeniilor Statului și altele asemenea).

Reglementarea este similară și celei cuprinse în art. 20.1 din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 498/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2003, unde legiuitorul a clarificat sintagma „*orice altă persoană juridică*”, arătând că aceasta se referă la persoanele juridice de drept public.

Prin urmare, susținerile autorilor excepției, potrivit cărora se creează o discriminare între persoanele îndreptățite la restituire în funcție de momentul soluționării notificării, înainte sau după modificarea textului de lege criticat, sunt fără obiect, având în vedere că textul de lege criticat, din această perspectivă, nu conține niciun element de noutate față de reglementarea inițială.

Pentru aceleași considerente, Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea privind încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

În ceea ce privește susținerile privind încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1), (2) și (3) referitoare la dreptul de proprietate privată și la expropriere, autorii excepției arată că, în situația în care imobilul a cărui restituire se cere se află în patrimoniul unei persoane juridice de drept privat, persoana îndreptățită nu mai poate beneficia de restituirea în natură a acestuia, nici de alte măsuri reparatorii.

Dimpotrivă, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din același act normativ, în situația imobilelor preluate cu titlu valabil, evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate, altele decât cele prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2), persoanele îndreptățite au dreptul la despăgubiri, în condițiile legii speciale.

Prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate ridicate în prezenta cauză, au în vedere situația în care imobilul a cărui restituire se solicită se află în patrimoniul unei persoane juridice de drept public sau al unei regii autonome, al unei societăți ori companii naționale sau al unei societăți comerciale la care statul ori o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar.

În această situație, legiuitorul condiționează restituirea în natură de împrejurarea ca statul să fie acționar sau asociat majoritar al unității ce deține imobilul respectiv sau cel puțin valoarea acțiunilor ori părților sociale deținute să fie mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului, în cazul când este asociat sau acționar minoritar. Așadar, numai în această ipoteză legea impune obligativitatea restituirii în natură, iar în caz contrar, respectiv când valoarea acțiunilor sau părților sociale este mai mică decât valoarea bunului solicitat a fi restituit în natură, măsurile reparatorii se vor stabili prin echivalent.

Prin urmare, Curtea constată că prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 nu vizează situația la care se referă autorii excepției, și anume restituirea imobilelor ce fac obiect de reglementare a actului normativ criticat deținute de o persoană juridică de drept privat, ci se referă exclusiv la persoane juridice de drept public.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, textul de lege criticat nereglementând accesul liber la justiție sau desfășurarea procesului judiciar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) sintagma „orice altă persoană juridică de drept public” din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție invocată de Ana Israelian, Aram Israelian, Roxana Dorin Israelian, Eduardo Israelian, Ruben Ervin Israelian, Nora Hilda Israelian, Rosa Nora Israelian și Nelida Viviana Israelian în Dosarul nr. 26.968/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 639

din 14 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție invocată de Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa din București în Dosarul nr. 3.193/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 558D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că modalitatea de trecere a terenurilor din domeniul public al statului în cel privat nu reprezintă o problemă care poate fi supusă controlului instanței de contencios constituțional, fiind atributul exclusiv al instanței de judecată să facă interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.193/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului**, excepție invocată de Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în ceea ce privește trecerea terenurilor proprietate publică către comisiile de fond funciar, deoarece reglementează modalitatea de transmitere a acestor terenuri, fără a face distincție între terenurile aflate în proprietate privată și cele aflate în proprietate publică a statului, de la Agenția Domeniilor Statului către comisiile județene sau locale de fond funciar. În acest context, apreciază că prin reglementarea criticată au fost create premisele trecerii acestor terenuri către comisiile locale sau județene de fond funciar în vederea reconstituirii dreptului de proprietate în favoarea unor persoane fizice, prin hotărâri ale Comisiei de fond funciar a municipiului București. Consideră că, în temeiul dispozițiilor art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, precum și al prevederilor art. 10 și 11 din Legea nr. 213/1998

privind bunurile proprietate publică, trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, sub sancțiunea nulității absolute.

Mai arată că, în speța dedusă soluționării instanței de judecată, Comisia de fond funciar a municipiului București, organism al administrației publice locale, fără personalitate juridică, a dispus prin hotărâre proprie de terenurile publice și private aflate în administrarea/propietatea Agenției Domeniilor Statului și a decis predarea lor de la Agenția Domeniilor Statului către Comisia de fond funciar din cadrul sectorului 1 București.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că cererea de sesizare a Curții Constituționale nu vizează o omisiune de reglementare, ci constituie o veritabilă excepție de neconstituționalitate, autorul acesteia urmărind ca prevederile legale criticate să fie declarate neconstituționale, în măsura în care privesc terenurile din domeniul public al statului. Totodată, arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textele de lege criticate fiind în contradicție cu prevederile art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție. Arată că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă Decizia nr. 23 din 2011, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia examinării unui recurs în interesul legii, prin care s-a statuat, între altele, că trecerea unor bunuri imobile — terenuri, din domeniul public al statului în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, presupune obligativitatea parcurgerii procedurii de trecere a terenurilor din domeniul public în domeniul privat, prin hotărâre a Guvernului. De asemenea, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 136 din 21 octombrie 1998, prin care s-a statuat, între altele, că „[...] simpla apartenență a unui bun la domeniul public nu poate fi un obstacol pentru restituirea în natură vechiului proprietar [...]”. Se mai arată că Legea nr. 268/2001 nu mai trebuia să reia procedura de trecere a bunului din domeniul public în domeniul privat, stabilită de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, în caz contrar realizându-se un paralelism legislativ, interzis de prevederile art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă. În concluzie, consideră că dispozițiile Legii nr. 268/2001 trebuie să fie interpretate în sensul că, pentru terenurile aflate în administrarea Agenției Domeniilor Statului, în privința cărora s-a decis retrocedarea de către Comisia județeană de fond funciar, procedura de trecere a bunului din domeniul public în domeniul privat se face prealabil încheierii protocolului de predare/primire între Agenția Domeniilor Statului, pe de o parte, și Comisiile de fond funciar, pe de altă parte, prin hotărâre de Guvern, în condițiile art. 10 din Legea nr. 213/1998.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 sunt constituționale. În acest sens, arată că, într-adevăr, trecerea unui bun proprietate publică se realizează, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel. Or, în cazul de

față, Legea nr. 268/2001 instituie o derogare de la regimul general privind trecerea terenurilor din domeniul public în domeniul privat, care nu este interzisă de Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 7 iunie 2001, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 549/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 17 octombrie 2002.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (3): „(3) *Terenurile care urmează să fie retrocedate în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, se transmit, la cererea comisiilor județene, comisiilor locale.*”;

— Art. 7 alin. (7): „(7) *Agenția Domeniilor Statului, împreună cu Oficiul Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie, va inventaria terenurile care fac obiectul reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și le va preda pe bază de protocol comisiilor locale, în vederea eliberării titlurilor de proprietate și punerii în posesie a celor îndreptățiți.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 136 alin. (2) și (4) referitor la proprietatea publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 345 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 1 iunie 2012, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, constatând că aspectele invocate de autorul excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a reglementării legale criticate, în litigiul dedus judecării.

Curtea a statuat că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textele de lege criticate, ca atare, ci aplicarea acestora, aspect care excedează competenței instanței de contencios constituțional, fiind atribuția instanțelor de judecată să aprecieze și să decidă, în funcție de datele specifice ale fiecărei spețe. Ca atare, revine instanței de judecată competente sarcina de a verifica dacă au fost respectate procedurile de defazectare a terenurilor aflate în perimetrul stațiilor, instituțiilor și centrelor de cercetare ori al unităților de învățământ

de profil agricol sau silvic, precum și modalitatea de trecere a acestora din domeniul public al statului în cel privat, și nu instanței de contencios constituțional, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Fața de împrejurarea că, în prezenta cauză, același autor al excepției relevă motive identice de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, atât soluția pronunțată în decizia menționată, cât și considerentele pe care aceasta s-a întemeiat își mențin valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (3) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție invocată de Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa din București în Dosarul nr. 3.193/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

★

OPINIE SEPARATĂ

Socotim că excepția de neconstituționalitate invocată în Dosarul nr. 558D/2012 trebuia admisă pentru următoarele considerente:

Textele de lege criticate din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului prevăd în art. 3 alin. (3) că: „terenurile care urmează să fie retrocedate în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, se transmit, la cererea comisiilor județene, comisiilor locale”, iar în art. 7 alin. (7) că: „Agenția Domeniilor Statului, împreună cu Oficiul Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie, va inventaria terenurile care fac obiectul reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și le va preda pe bază de protocol comisiilor locale, în vederea eliberării titlurilor de proprietate și punerii în posesie a celor îndreptățiți.”

Dintr-un început, dorim să arătăm că, fără a fi probleme de constituționalitate, prevederile invocate nu răspund exigențelor unor reglementări legale, unii termeni nefiind folosiți în înțelesul lor juridic.

Astfel, transmiterea dreptului de proprietate asupra acestor terenuri nu se poate face către comisiile locale sau județene, ele având doar rolul de a hotărî cu privire la respectarea condițiilor de către cei îndreptățiți a li se reconstitui sau constitui dreptul de proprietate, concretizate la nivel județean, prin emiterea titlurilor de proprietate.

De asemenea, obligația de predare, așa cum este reglementată în texte, nu este o obligație „de a da”, în sensul

transmiterii dreptului de proprietate, ci obligație „de a face”, ce presupune încheierea unui protocol între Agenția Domeniilor Statului și comisiile de fond funciar cu privire la punerea în posesie a celor îndreptățiți.

Trecând la probleme de neconstituționalitate, autorul excepției, Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa, invocă încălcarea art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție referitoare la proprietatea publică, dispoziții reflectate în prevederile art. 10 și 11 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia (actualmente Legea privind bunurile proprietate publică).

Precizăm că art. 10 din Legea nr. 213/1998 a fost abrogat prin Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a noului Cod civil, dar pct. 2 și 3 au rămas în vigoare și prevăd că „trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel”, iar „hotărârea de trecere a bunurilor în domeniul privat poate fi atacată în condițiile art. 8 alin. (2)”.

În opinia autorului, neconstituționalitatea prevederilor legale criticate decurge din modalitatea de transmitere a dreptului de proprietate asupra terenurilor de la Agenția Domeniilor Statului către comisiile județene sau locale de drept funciar, fără a face distincție între terenurile aflate în proprietatea privată și cele în proprietatea publică a statului. Acest aspect a făcut posibilă trecerea unor terenuri proprietate publică către Comisia de fond funciar a sectorului 1 București, care a reconstituit dreptul de proprietate pe alte amplasamente decât cele inițiale și a emis titluri de proprietate unor persoane fizice, deși bunurile proprietate publică, potrivit art. 136 alin. (4) din Constituție, sunt inalienabile.

Analizând excepția se constată că, **potrivit art. 8 din Legea nr. 268/2001**, terenurile agricole **aparținând proprietății publice a statului sunt concesionate institutelor sau**

stațiunilor de cercetare și producție agricolă, universităților și unităților de învățământ agricol și silvice, a companiilor sau societăților naționale, în scopul realizării obiectivelor cercetării.

De asemenea, în anexa la Legea nr. 213/1998, ce cuprinde lista cu bunurile ce alcătuiesc **domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale**, la pct. 5 se precizează că fac parte din acesta, printre altele, și **terenurile institutelor și stațiunilor de cercetări științifice și ale unităților de învățământ agricol și silvic, destinate cercetării și producerii de semințe și de material săditor din categoriile biologice și de animale de rasă.**

Prin legile fondului funciar și, în special, prin art. 2 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, se reglementează posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, cu condiția însă ca **acestea să fie libere**, și prin art. 9 alin. (1) s-a instituit posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate pe terenurile aflate în administrarea institutelor, centrelor și stațiunilor de cercetare, precizându-se că „*Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele, centrele și stațiunile de cercetare, destinate cercetării și producerii de semințe, de material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă, rămân în administrarea acestora, cu excepția terenurilor agricole preluate de la foștii proprietari și solicitate de persoanele îndreptățite la reconstituire. Terenurile din perimetrele stațiunilor, institutelor și centrelor de cercetare care fac obiectul retrocedării se vor delimita în sole compacte, începând de la marginea perimetrului, conform Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice «Gheorghe Ionescu-Șișești»*”.

Deși Legea nr. 1/2000 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, aprobată ulterior prin Legea nr. 400/2002, s-a păstrat prevederea că terenurile proprietate de stat administrate de institutele și stațiunile de cercetare destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și cele pentru creșterea de animale de rasă, precum și cele administrate de unitățile de învățământ cu profil agricol sau silvic **aparțin tot proprietății publice a statului.**

Prin art. 1 pct. 14 și 15 din titlul VI al Legii nr. 247/2005 au fost modificate prevederile art. 9 din Legea nr. 1/2000, în sensul că legiuitorul a instituit posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate în favoarea foștilor proprietari pe vechiul amplasament și în ceea ce privește terenurile din perimetrele stațiunilor, institutelor și centrelor de cercetare, specificând că în proprietatea statului și în administrarea acestor institute urmau să rămână **numai terenurile destinate cercetării și producerii de semințe, de material săditor din categoriile biologice superioare și de animale de rasă, ipoteză în care se află Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa.**

De asemenea, prin Legea nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, s-a prevăzut ca persoanelor cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deținute de institutele și stațiunile de cercetare, în condițiile legii, să li se atribuie terenuri în natură, **din proprietatea privată a statului, iar în situația în care acestea sunt insuficiente, ele pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate din proprietatea publică a statului.**

Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, „*Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel*”.

Ca atare, schimbarea regimului juridic al bunurilor din proprietatea publică a statului în cel al proprietății private a acestuia se face, potrivit legii, prin hotărâre a Guvernului.

În acest sens este și Decizia nr. 23 din 17 octombrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia examinării unui recurs în interesul legii, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 8 noiembrie 2011, prin care s-a statuat că „*se impune îndeplinirea cerințelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, care stipulează că trecerea din domeniul public în domeniul privat se face prin hotărâre a Guvernului, dacă prin Constituție sau prin lege nu se prevede altfel*”.

Niciuna dintre legile fondului funciar nu prevede o situație derogatorie, în sensul că trecerea imobilelor din proprietatea publică în cea privată să se realizeze altfel decât potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, cu atât mai mult printr-un protocol încheiat între Agenția Domeniilor Statului și comisiile de fond funciar. Comisiile județene pot doar să constate trecerea terenurilor din proprietatea publică a statului în proprietatea privată a acestuia, după parcurgerea procedurii expres prevăzute de lege.

S-ar putea obiecta faptul că art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 prevede în alin. (2) că, „în situația în care suprafețele proprietate privată a statului sunt insuficiente, acestea pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului sau se vor acorda despăgubiri”.

Din interpretarea sistematică a prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 și a celor ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 rezultă că referirea din art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 la noțiunea „*în condițiile legii*” trebuie raportată la dispozițiile-cadru ale Legii nr. 213/1998 și, prin urmare, la obligativitatea parcurgerii procedurii de trecere a terenurilor din proprietatea publică în proprietatea privată a statului, prin hotărâre a Guvernului.

Faptul că legiuitorul, prin modificarea prevederilor Legii nr. 247/2005, nu a înțeles să deroge de la procedura stabilită prin Legea nr. 213/1998 rezultă și din intervenția ulterioară a acestuia, astfel că prin art. 55 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare se stipulează că „**Este interzisă trecerea terenurilor aflate în administrarea unităților și institutelor de cercetare-dezvoltare, indispensabile cercetării, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, prin hotărâre a comisiei locale, a comisiei județene, respectiv a Comisiei de fond funciar a municipiului București.**”

Așa fiind, apreciem că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție, având în vedere că, în speță, modalitatea de trecere a terenurilor proprietate publică, aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa, s-a realizat pe baza unui protocol încheiat între Agenția Domeniilor Statului și Comisia locală de aplicare a fondului funciar a sectorului 1 București, acestea păstrându-și în continuare regimul juridic de proprietate publică.

Judecător,

prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 55/2008 pentru aprobarea Programului strategic privind supravegherea, controlul și eradicarea turbării la vulpe în România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 55/2008 pentru aprobarea Programului strategic privind supravegherea, controlul și eradicarea turbării la vulpe în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Programul de vaccinare orală se desfășoară pe o perioadă de 10 ani, conform dispozițiilor din cuprinsul deciziilor anuale ale Comisiei Europene, și se realizează în două campanii anuale.

(2) În situații epidemiologice deosebite, determinate de creșterea numărului focarelor de turbare la animale sălbatice și domestice, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor poate dispune aplicarea de vaccinări orale suplimentare față de vaccinările aplicate potrivit Programului prevăzut la alin. (1).”

2. În anexa nr. 1, la capitolul I, punctul 3 se abrogă.

3. În anexa nr. 1, la capitolul III punctul 2 litera c), subpunctul iii) se modifică și va avea următorul cuprins:

„iii) Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală și Institutul pentru Controlul Produselor Biologice și Medicamentelor de Uz Veterinar din subordinea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor;”

4. În anexa nr. 1, la capitolul III, punctul 3 se abrogă.

5. În anexa nr. 2, la punctul III, după litera c) se introduc două noi litere, literele d) și e), cu următorul cuprins:

„d) centralizează și raportează Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor datele referitoare la testele de laborator și rezultatele acestora, aferente implementării Programului;

e) analizează datele centralizate potrivit dispozițiilor lit. d), transmite Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor concluziile rezultate din analiza efectuată și stabilește împreună cu această autoritate concluziile implementării fiecărei campanii din cadrul Programului.”

6. În anexa nr. 2, după punctul III se introduce un nou punct, punctul III¹, cu următorul cuprins:

„III¹. Atribuțiile Institutului pentru Controlul Produselor Biologice și Medicamentelor de Uz Veterinar, în vederea aplicării și monitorizării Programului, sunt următoarele:

a) prelevează probe de momeli vaccinale la recepția și în cursul distribuirii acestora;

b) realizează controlul de laborator al momelilor vaccinale, utilizând metode acreditate potrivit prevederilor legale în vigoare.”

Art. II. — În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 55/2008 pentru aprobarea Programului strategic privind supravegherea, controlul și eradicarea turbării la vulpe în România, cu modificările ulterioare, sintagmele „Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale”, „Ministerul Internelor și Reformei Administrative” și „Ministerul Apărării” se înlocuiesc cu sintagmele „Ministerul Mediului și Pădurilor”, „Ministerul Administrației și Internelor” și, respectiv, „Ministerul Apărării Naționale”.

Art. III. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, implementarea Programului strategic privind supravegherea, controlul și eradicarea turbării la vulpe în România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 55/2008, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre se face pe întregul teritoriu al României.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,

Mihai Țurcanu

Ministrul mediului și pădurilor,

Rovana Plumb

Ministrul administrației și internelor,

Ioan Rus

Ministrul apărării naționale,

Corneliu Dobrițoiu

Ministrul afacerilor europene,

Leonard Orban

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea bugetului Serviciului Român de Informații pe anul 2012
din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Serviciului Român de Informații pe anul 2012 cu suma de 5.000 mii lei, la capitolul 61.01 „Ordine publică și siguranță națională”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012 în vederea asigurării fondurilor necesare susținerii activităților specifice în domeniul siguranței naționale.

Art. 2. — Serviciul Român de Informații răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Serviciului Român de Informații pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Directorul Serviciului Român de Informații,
George Cristian Maior
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 25 iulie 2012.
Nr. 754.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Regularizarea râului Olteț în zona orașului Balș, județul Olt”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Regularizarea râului Olteț în zona orașului Balș, județul Olt”, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fonduri externe nerambursabile postaderare POS Mediu — axa prioritară 5 — Implementarea infrastructurii adecvate de prevenire a riscurilor naturale în zonele cele mai expuse la risc, domeniul major de intervenție 1 — Protecția împotriva inundațiilor, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Mediului și Pădurilor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal

constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă: poziția 5 din anexa nr. IB, precum și anexa nr. III/5 privind Caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Regularizarea râului Olteț în zona orașului Balș, județul Olt”, la Hotărârea Guvernului nr. 446/2007 privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții prioritare din infrastructura de mediu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 21 mai 2007, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul mediului și pădurilor,
Rovana Plumb
Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Eduard Hellvig
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 25 iulie 2012.
Nr. 755.

**INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Regularizarea râului Olteț în zona orașului Balș, județul Olt”**

Titular: Ministerul Mediului și Pădurilor

Beneficiar: Administrația Națională „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Olt

Amplasament: în albia minoră și majoră a râului Olteț, pe ambele maluri ale acestuia, în orașul Balș, județul Olt

Indicatori tehnico-economici

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA) (în prețuri valabile la 31 octombrie 2011; 1 euro = 4,3243 lei), din care:		mii lei	42.507 *)
construcții-montaj		mii lei	36.075
Eșalonarea investiției			
Anul I	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>28.000</u>
	C+M	mii lei	24.000
Anul II	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>14.507</u>
	C+M	mii lei	12.075
Capacități:			
— diguri		km	4,21
— parapet		km	0,54
— regularizare albie		km	4,50
Durata de realizare a investiției		luni	18

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proteja antiseismic potrivit prevederilor Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri externe nerambursabile postaderare POS Mediu — axa prioritară 5 — Implementarea infrastructurii adecvate de prevenire a riscurilor naturale în zonele cele mai expuse la risc, domeniul major de intervenție 1 — Protecția împotriva inundațiilor, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Mediului și Pădurilor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pe anul 2012 cu sumele necesare reprezentării României de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului în fața Curții de Arbitraj Internațional a Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor și autorităților publice stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 92/2011, precum și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pe anul 2012 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, cu suma de 5.000 mii lei, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, articolul 20.25 „Cheltuieli judiciare și extrajudiciare derivate din acțiuni în reprezentarea intereselor statului, potrivit dispozițiilor legale”. Suma cu care urmează a fi suplimentat bugetul este aferentă cheltuielilor necesare reprezentării României în fața

Curții de Arbitraj Internațional a Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții.

Art. 2. — Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

p. Președintele Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului,
Stan Popa
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 25 iulie 2012.
Nr. 759.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 763 din 31 iulie 2012

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 307 din 24 iulie 2012

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.723/950/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2012 a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2011—2012, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.389/2010

Având în vedere Referatul de aprobare nr. CV 2.867 din 31 iulie 2012 al Ministerului Sănătății și nr. DG 1.884 din 20 iulie 2012 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

în temeiul prevederilor:

— art. 217 alin. (5) din titlul VIII „Asigurări sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.389/2010 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2011—2012, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 972/2006 pentru aprobarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.723/950/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2012 a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2011—2012, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.389/2010,

publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 și 922 bis din 27 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **În anexa nr. 17A, în tabel, pozițiile 102 și 189 vor avea următorul cuprins:**

„Nr. crt.	Cod spital	Denumire spital	ICM 2011	TCP 2012
„102.	BR01	Spitalul Județean de Urgență Brăila	1.3371	1444
189.	GJ01	Spitalul Județean Târgu Jiu	0.8891	1444”

Art. II. — Prezentul ordin se aplică începând cu data de 1 august 2012 și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Vasile Cepoi

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Doru Bădescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

